

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119207245
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3119207245.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Zuzany Slušnej v spore žalobcu A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/XX, A., zastúpeného Mgr. Tomášom Michnicom, advokátom so sídlom Na priekope 174/13, Žilina, proti žalovanému A. E. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX/XX, G. H. I., o zaplatenie 3.976,47 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 23C/11/2019-159 zo dňa 18. augusta 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 3.976,47 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia za neuhradené platby spojené s užívaním nehnuteľnosti od mája 2017 do mája 2019, ktorá pohľadávka mala byť na žalobcu postúpená (výrok I.) a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok II.). Súd rozhodol podľa § 524 ods. 1, § 526 ods. 1, 2, § 34, § 35 ods. 2, § 37 ods. 1, § 724 Občianskeho zákonníka.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že v priebehu konania vedeného pred Okresným súdom Trenčín pod sp.zn. 23C/236/2016 podal A. B. C. vzájomnú žalobu proti A. E. C. o zaplatenie 3.976,47 eur s príslušenstvom, pričom v spore sp.zn. 23C/236/2016 bolo rozhodnuté dňa 24.07.2019 rozsudkom tak, že súd uložil A. B. C. zaplatiť žalovanú sumu a voči žalovanej E. E. C. žalobu zamietol. Vzájomnú žalobu súd prvej inštancie vylúčil na samostatné konanie, nakoľko sa netýkala E. E. C. a predpokladala vo veci ďalšie dokazovanie. Vec bola pred súdom prvej inštancie vedená pod sp.zn. 23C/11/2019. Vzájomnou žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia 3.976,47 eur s 8,05 % ročným úrokom z omeškania od 29.05.2019 do zaplatenia. Žalobca tvrdil, že dňa 16.05.2019 uzavrel s postupcami A. J. C. a K. C. zmluvu o postúpené pohľadávky, predmetom ktorej bola pohľadávka postupcov voči žalovanému z neuhradených príspevkov na úhradu pravidelných mesačných prevádzkových nákladov spojených s užívaním nehnuteľnosti – rodinného domu s. č. XXX postaveného na parc. č. XXXX/XX, zapísaného na LV č. XXXX pre k.ú. G. H. I.. Uvedený rodinný dom užíva žalovaný so svojou rodinou spolu s postupcami (rodičmi strán sporu), pričom prevádzkové náklady dlhodobo hradia rodičia strán sporu. Rodičia strán sporu ako postupcovia uzavreli so žalobcom ako postupníkom dve zmluvy o postúpení pohľadávok, prvú dňa 15.03.2019 a druhú dňa 16.05.2019. Súd prvej inštancie konštatoval, že ani v jednom prípade nedošlo k riadnej notifikácii postúpenia pohľadávky žalovanému ako dlžníkovi. Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 18.05.2019 od postupníka nebolo možné považovať za právnu skutočnosť, nakoľko v oznámení nie je špecifikovaná pohľadávka čo do výšky, ktorá má byť predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky. Súd prvej inštancie

poukázal na to, že prvou zmluvou o postúpení pohľadávky bola postupovaná pohľadávka v sume 13.825,- eur a druhou zmluvou pohľadávka v sume 14.175,- eur a špecifikovaná bola tým, že ide o dlh z titulu neplatenia pravidelných prevádzkových nákladov, mesačných výdavkov za spotrebované energie a drobných opráv najprv štvorčlennej a neskôr trojčlennej rodiny žalovaného, bývajúcej v predmetnom rodinnom dome. V prvom prípade bol dlh vyčíslený za obdobie od septembra 2012 do marca 2019 (79 mesiacov) po 175,- eur mesačne, v druhom prípade za obdobie od septembra 2012 do 15. mája 2019 (81 mesiacov), pričom cena bola podobne stanovená dohodou pre ďalšiu rodinu I. C.. V druhom prípade bola tzv. špecifikácia podrobnejšia, malo ísť o spotrebu elektriny, plynu, vody, smetí, dane z nehnuteľností. V prvom prípade podľa obsahu zmluvy (čl. III bod 1) je špecifikácia pohľadávky presná a úplná, v druhom prípade bude pohľadávka podrobne vyčíslená v prílohe, ktorá bude tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy (čl. III bod 1). V spore boli súdu prvej inštancie predložené dôkazy ohľadne uplatnenej pohľadávky, avšak z týchto sa nedalo dovodiť, že práve tieto majú predstavovať túto prílohu, bolo preto možné konštatovať, že príloha, na ktorú odkazuje druhá zmluva o postúpení pohľadávky, súdu predložená nebola. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že pohľadávka, ktorá mala byť predmetom postúpenia, ani v jednom prípade nebola vymedzená dostatočne určitým spôsobom. Výdavky za spotrebované energie a ďalšie nie sú presne uvedené, nie sú uvedené konkrétne náklady na plyn, elektrinu, vodu, smeti, dane, ich predpis, ročné vyúčtovanie, konkrétne realizované platby, drobné opravy nie sú konkrétne špecifikované. Tieto nedostatky podľa súdu prvej inštancie nemôže nahradiť odkaz na dohodu I. a L. C., ktorú títo mali mať s postupcami. Žalovaný s postupcami žiadnu dohodu neuzavrel a z popisu pohľadávky nevyplýva spôsob zohľadnenia počtu členov domácnosti žalovaného. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že v prípade oboch zmlúv o postúpení pohľadávok nebola postupovaná pohľadávka identifikovaná dostatočne určitým spôsobom, preto sú obe zmluvy o postúpení pohľadávky pre neurčitosť obligatórneho obsahu absolútne neplatné. Vzhľadom na neurčitým spôsobom vymedzenú postupovanú pohľadávku žalovaný nemal dostatočnú možnosť posúdiť jej oprávnenosť a prípadne dobrovoľne plniť či už pôvodnému alebo novému veriteľovi.

3. Súd prvej inštancie poukázal aj na ďalšiu neurčitosť prejavu vôle, rovnako zakladajúcu neplatnosť oboch zmlúv o postúpení pohľadávky, spočívajúcu v nezrozumiteľnosti toho, akú zmluvu chceli vlastne postupcovia uzatvoriť. Prvá zmluva o postúpení pohľadávky bola bezodplatná a druhá zmluva bola odplatná za cenu 1,- euro. V spore táto zmena vysvetlená nebola, postupca J. C. uviedol, že spornú pohľadávku predal za 1,- euro. Zároveň uviedol, že niekedy do roku 2017 akceptoval fakt, že žalovaný na energie a ďalšie veci neprispieva, no odkedy je na dôchodku chcel od žalovaného, aby prispieval, čo sa dlhodobo nedialo. Dlžné peniaze od žalovaného nevymáhal, nepovažoval to za správne, nechcel rozbíjať rodinu. Nakoniec predal pohľadávku žalobcovi s tým, že keď peniaze vymôže, tak mu ich dá. V oboch zmluvách je uvedené, že ihneď po tom, ako postupník vymôže dlžnú sumu od dlžníka, celú vymoženú sumu do troch dní vráti postupcom. Preto podľa súdu prvej inštancie bolo otázne, či postupcovia skutočne chceli pohľadávku postúpiť za symbolickú sumu 1,- euro alebo chceli pre seba získať od žalovaného dlžnú sumu. Konanie postupcov a obsah zmlúv podľa súdu prvej inštancie napovedá tomu, že postupcovia chceli získať dlžnú sumu, len zrejme k tomu nechceli podniknúť konkrétne kroky, ktoré mal za nich podniknúť žalobca. Konanie postupcov a žalobcu preto vykazuje znaky príkaznej zmluvy, keď žalobca mal vykonať určitú činnosť, smerujúcu k cieľu sledovanému postupcom. V prípade príkaznej zmluvy nedochádza k zmene v osobe veriteľa, príkazník len vykonáva konkrétnu činnosť. Zmyslom zmluvy o postúpení pohľadávky je, aby nový veriteľ získal pohľadávku pre seba, no dohodnuté bolo, že nový veriteľ vymôže pohľadávku pre postupcov. Súd prvej inštancie poukázal na to, že právny úkon je neurčitý, a teda neplatný, ak je vyjadrený prejav vôle síce po jazykovej stránke zrozumiteľný, ale jednoznačný a tým určitý nie je jeho vecný obsah, pričom neurčitosť obsahu nemožno preklenúť ani za použitia výkladových pravidiel. Preto súd prvej inštancie konštatoval, že zmluvy o postúpení pohľadávky neboli určitými právnymi úkonmi, a teda neboli platné. K zmene v osobe veriteľa môže dôjsť len na základe platnej zmluvy o postúpení pohľadávok, kedy nový veriteľ (postupník) nadobúda nielen postupovanú pohľadávku, ale spolu s ňou aktívnu vecnú legitimáciu k jej uplatneniu a úplnému výkonu. Podľa súdu prvej inštancie žalobca tak nepreukázal, že došlo platným právnym úkonom k zmene v osobe veriteľa a pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si tento nárok neuplatnil.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP a navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie alebo ho zmenil tak, že žalovaného zaviazal na zaplatenie

3.976,47 eur s 8,05 % ročným úrokom z omeškania od 29.05.2019 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobca tvrdil, že súdu prvej inštancie predložil listinné dôkazy preukazujúce opodstatnenosť uplatňovaného nároku vyplývajúceho zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 16.05.2019. Uvedená zmluva bola zmluvnými stranami uzavretá z vlastnej vôle, slobodne a vážne a vykazovala všetky znaky zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá žiadnym spôsobom neodporuje zákonu. Žalobca spolu so žalobou predložil podstatnú sumarizáciu platieb (č.l. 18 spisu), z ktorej vyplýva špecifikácia platieb predstavujúcich žalovanú sumu. Záver súdu prvej inštancie o absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky pre jej neurčitosť považoval za nepochopiteľný, nakoľko platnosť zmluvy zo dňa 16.05.2019 nebola spochybňovaná, prejednávaná a riešená. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie bolo podľa žalobcu nezrozumiteľné, pričom žalobca jasne a presne vymedzil rozsah uplatnenej pohľadávky, predložil listinné dôkazy a podrobne špecifikoval rozsah uplatnenej pohľadávky tým, že žalovaný na pojednávaní uviedol, že v období od mája 2017 do mája 2019 za uvedené veci nezaplatil nič, tak prejavil vôľu a potvrdil, že uplatňovaná pohľadávka je dôvodná. Žalovaný nijak nenamietal výšku nárokovanvej sumy, nenamietal dôvodnosť a opodstatnenosť žaloby. Postupcovia pohľadávky (rodičia strán sporu) vo svojich výpovediach zhodne uviedli, že zmluvu podpísali dobrovoľne a bez nátlaku a že žalovaný má voči nim dlh za prevádzkové náklady za užívanie nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie svojim záverom spochybňoval zmluvnú vôľnosť zmluvných strán a sám si kladol otázku, či zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 16.05.2019 bola skutočne uzavretá v medziach zmluvnej voľnosti. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uprednostnil výklad právnych úkonov vedúci k ich neplatnosti a priamo tým zasiahol do zmluvnej voľnosti. Poukázal na to, že jeho rodičia neuzavreli príkaznú zmluvu, ale zmluvu o postúpení pohľadávky. Súd prvej inštancie preto svojim záverom o uzavretí príkaznej zmluvy svojvoľne nesprávne interpretoval a hodnotil dôkazy bez preukázaného skutkového tvrdenia. Podľa žalobcu bolo irelevantné skúmať platnosť prejavu vôle medzi zmluvnými stranami, nakoľko ich prejav vôle je nespochybiteľný, jasný a zrozumiteľný, preto ani otázka aktívnej vecnej legitímácie nemôže byť v konaní spochybňovaná. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 16.05.2019 je jediný aktívne legítimovaný na uplatňovanie spornej pohľadávky voči žalovanému. Poukázal na to, že aktívna vecná legitímácia v konaní spochybňovaná nebola.

5. V doplnení odvolania žalobca namietal rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d) CSP. Žalobca poprel existenciu zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15.03.2019 a spochybňoval záver súdu prvej inštancie o tom, že v oznámení nebola uvedená výška pohľadávky, nakoľko jednou z príloh bola zmluva o postúpení pohľadávky. Žalovaný v konaní spochybňoval iba dôveryhodnosť podpisov postupcov, ktoré námietky boli v konaní vyvrátené. Žalovaný sa priznal, výšku nároku nespochybňoval a preto súd prvej inštancie nemal dôvod skúmať výšku uplatneného nároku. Podľa žalobcu uzavretá zmluva o postúpení pohľadávky obsahuje všetky zákonné náležitosti, je zrozumiteľná a určitá. Považoval za irelevantné, že sa súd prvej inštancie zaoberal príkaznou zmluvou. Žalobca ďalej uviedol, že prvá zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 15.03.2019 nebola žalovanému oznámená a do spisu sa dostala nedopatrením a bola nahradená zmluvou zo dňa 16.05.2019. Rozporoval záver súdu prvej inštancie o tom, že mu boli predložené listinné dôkazy, avšak sa nedalo dôvodiť, že práve tieto predstavujú túto prílohu, ako aj konštatovanie, že súdu prvej inštancie prílohy predložené neboli. Žalovaný námietky voči faktúram a účtom uviedol až v záverečnej reči, preto na ne nemal súd prvej inštancie prihliadať. Kladenie otázky, či postupcovia chceli pohľadávku postúpiť alebo ju získať pre seba, považoval žalobca za špekuláciu zo strany súdu. Žalobca mal za to, že došlo k platnému právnomu úkonu a ním k platnému postúpeniu pohľadávky.

6. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie rešpektuje a zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach. Tvrdenia žalobcu, že nenamietal výšku uplatňovaného nároku, sú zavádzajúce a nepravdivé. Podľa žalovaného to bol žalobca, kto zbytočne naťahoval konanie pred súdom nedôvodnými námietkami zaujatosti a scénou s nenasadením si respirátora na pojednávaní.

7. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného (v podanej replike) uviedol, že do zmluvy v rámci zmluvnej voľnosti sám od seba uviedol, že vymožené peniaze dá veľkoryso rodičom, teda im ich z úcty a čestného vychovania daruje. Žalobca mal za to, že sudkyňa súdu prvej inštancie v konaní neobjektívne obhajovala žalovaného a žalobcovi sa vo vražednej nenávisti chcela pomstiť protizákonným rozsudkom za nenasadené rúško.

8. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu (v podanej duplike) uviedol, že zmluva bola účelovo vykonštruovaná a vyfabulovaná deň pred pojednávaním vo veci o zaplatenie 3.858,38 eur, ktoré žalobca dlží žalovanému, aby si tým znížil svoj dlh. Žalobca podľa žalovaného manipuluje rodičmi.

9. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

10. Súd prvej inštancie zamietnutie žaloby odôvodnil nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky.

11. Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania žalobca namietal nesplnenie procesných podmienok, rozhodovanie vylúčeným sudcom, nesprávne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, nesprávny procesný postup a inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čím uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), f) a h) CSP.

12. Odvolací súd s poukazom na tvrdenie žalobcu v podanom doplnení odvolania, že neboli splnené podmienky konania posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Procesné podmienky (podmienky konania) definuje samotný Civilný sporový poriadok v § 161 ods. 1 ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Teória civilného práva procesného rozoznáva vecné procesné podmienky, podmienky na strane súdu, procesné podmienky strán sporu a tzv. negatívne procesné podmienky. Skúmanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého priebehu konania. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP. Žalobca v podanom odvolaní namietal podmienky na strane súdu spočívajúce v postupe súdu prvej inštancie v konaní na pojednávaní pred vyhlásením rozhodnutia, čo odvolací súd podľa obsahu posúdil ako odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), c) CSP.

13. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Ústavnoprávna doktrína považuje právo na spravodlivý proces za tzv. výsledkové právo. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na prípadné ďalšie pochybenia, otázka zvrátenia alebo nápravy nesprávneho postupu v ďalšom priebehu konania, následky pochybenia na kvalitu konania ako celku atď.).

14. Ústavná požiadavka na nezávislý a nestranný súd sa v priebehu konania na súde prvej inštancie zabezpečuje povinným „samonamietnutím“ sudcu, ak si je vedomý svojho vylúčenia, alebo kvalifikovanou námietkou zaujatosti sudcu, vznesenou stranou sporu, ak sa o vylúčení sudcu strana dozvie. Dôvody vylúčenia sudcu vymedzuje § 49 ods. 1 a 2 CSP.

15. V predmetnej veci po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania pred vyhlásením rozsudku podal žalobca dňa 31.03.2022 prvú námietku zaujatosti, ktorú predložil súd prvej inštancie na rozhodnutie nadriadenému súdu, ktorý spis podľa § 53 ods. 3 CSP vrátil súdu prvej inštancie bez rozhodnutia o námietke zaujatosti, nakoľko sa týkala len okolností spočívajúcich v procesnom postupe sudcu, čo nie je dôvodom na vylúčenie sudcu. Dňa 12.06.2022 o 23:51 hod. (deň pred pojednávaním súdu prvej inštancie, na ktorom mal byť vyhlásený rozsudok vo veci) podal žalobca súdu druhú námietku zaujatosti, ktorú súd prvej inštancie opätovne predložil nadriadenému súdu, ktorý spis podľa § 53 ods. 3 CSP opätovne vrátil súdu prvej inštancie bez rozhodnutia o námietke zaujatosti, nakoľko sa týkala len okolností spočívajúcich v procesnom postupe sudcu, čo nebolo dôvodom na vylúčenie sudcu. Dňa 18.08.2022, t.j. v deň pojednávania, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci, podal žalobca tretiu námietku zaujatosti, ktorá sa mala týkať prietahov a nedôstojného správania sudkyne. Sudkyňa súdu prvej inštancie pred vyhlásením rozsudku konštatovala, že sa jedná o opakovanú námietku týkajúcu sa výhradne jej procesného postupu v konaní, preto na ňu v súlade s § 53

ods. 3 CSP nebude prihliadať. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že sudkyňa je voči nemu zaujatá, neobjektívne obhajovala žalovaného a k žalobcovi mala pociťovať vražednú nenávisť za nenasadené rúško na pojednávaní. Namietal spôsob vedenia výsluchu svedkov J. a K. C., že bol vylúčený z pojednávania pre nenasadené rúško, čím mu bolo odopreté právo záverečnej reči a že sudkyňa po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania odročila pojednávanie na vyhlásenie rozsudku. Odvolací súd posúdením týchto argumentov žalobcu zistil, že nimi žalobca namietal okolnosti spočívajúce v procesnom postupe sudkyne, pričom odvolací súd nezistil v postupe sudkyne súdu prvej inštancie žiadne pochybenie a žiadny dôvod vedúci k záveru, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Na pojednávaní dňa 24.03.2022 si žalobca napriek upozorneniu sudkyne odmietol nasadiť respirátor, preto ho sudkyňa po oboznámení s § 2 vyhlášky 29 Úradu verejného zdravotníctva SR, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest uverejnenej 10.03.2022 vo Vestníku vlády SR vykázala z pojednávacej miestnosti. Odvolací súd uvedený postup sudkyne vyhodnotil ako odôvodnený a správny, nakoľko predmetná vyhláška Úradu verejného zdravotníctva SR bola v čase pojednávania platnou a účinnou, nebol Ústavným súdom SR vyslovený jej nesúlad s ústavou, s ústavnými zákonmi, s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada SR a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom a so zákonmi. Sudkyňa súdu prvej inštancie preto konala zákonne, keď vyžadovala od žalobcu splnenie povinnosti na ochranu verejného zdravia vyplývajúcej z vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva SR. Právo predniesť záverečnú reč stranou patrí do práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie a k princípu rovnosti strán. Tieto práva mal žalobca zachované pri zachovaní povinnosti kladenej vyhláškou na ochranu verejného zdravia. Povinnosti, ktorými sa chráni verejné zdravie, sú na mieste, nakoľko je všeobecne známou skutočnosťou, že ochorenie COVID-19 môže spôsobiť smrť ľuďí. Preto štát prijal opatrenia na ochranu verejného zdravia pred ochorením COVID-19 povinnosťou nosiť na prekrytie horných dýchacích ciest respirátor, a tieto opatrenia sa nevymykali racionálnemu zmýšľaniu a slúžili na ochranu verejného zdravia. Žalobca neuviedol, že by sa na neho povinnosť uvedená v § 2 ods. 1 predmetnej vyhlášky nevzťahovala, preto postup sudkyne pri vykázaní žalobcu z pojednávacej miestnosti bol zákonný a za žalobcu predniesol záverečnú reč jeho zástupca (advokát). Po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania sudkyňa zvolila postup podľa § 219 ods. 2 CSP, keď pojednávanie odročila na vyhlásenie rozhodnutia na deň 31.03.2022, t.j. na termín v zákonom stanovenej lehote. Preto ani námietka žalobcu týkajúca tohto postupu sudkyne nebola dôvodná. Žalobca ďalej tvrdil, že sudkyňa viedla výsluch svedkov J. a K. C. zaujato. Po vypočutí si nahrávky z pojednávania sa odvolací súd s týmto tvrdením žalobcu nestotožnil, výsluch svedkov bol vedený zákonným spôsobom za účelom zistenia toho, čo svedkovia o predmete konania vedia, a to bez pripustenia sugestívnych a kapciózných otázok, t.j. otázok, ktoré by ich navádzali na odpoveď, otázok klamlivých, otázok nesúvisiacich s predmetom konania ani otázok, ktoré by obsahovali skutočnosti, ktoré sa majú zistiť z výpovede svedkov v súlade s § 202 ods. 2 CSP. Námietky žalobcu týkajúce sa nesprávneho procesného postupu a dôvodov na vylúčenie sudkyne súdu prvej inštancie vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

16. Odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca predmetný dôvod bližšie nešpecifikoval a s tvrdenými pochybeniami v procesnom postupe súdu prvej inštancie sa odvolací súd vysporiadal v predchádzajúcom odseku, preto ani tento tvrdený odvolací dôvod žalobcu nebol podľa odvolacieho súdu dôvodný.

17. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne prihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov strán sporu. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

18. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19. Rozhodujúcou odvolacou námietkou žalobcu bola námietka spočívajúca v nesprávnom právnom názore súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu pre neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre jej neurčitost'.

20. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania (stranou sporu), netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004). Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov (strán sporu) konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Napriek tomu, že zo strany žalovaného nebol výslovne namietaný nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, súd prvej inštancie ju preskúmal z úradnej povinnosti. Iba zistenie, že žalobcovi svedčí hmotnoprávne postavenie, z ktorého mu vyplýva žalobou uplatňovaný nárok, by viedlo k úspechu v konaní, pričom súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi tvrdené hmotnoprávne postavenie nesvedčí.

21. Právny úkon sa musí urobiť zrozumiteľne a vážne. Tieto náležitosti prejavu sa musia skúmať so zreteľom na právny význam, ktorý sa prikladá zrozumiteľnosti a určitosti, s prihliadnutím na to, že zrozumiteľnosť a určitosť súvisí so schopnosťou zrozumiteľne najmä písať a určitým spôsobom používať vyjadrovacie prostriedky. Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom (výklad však nemôže dopĺňať právny úkon) alebo použitím dispozitívnych ustanovení zákona namiesto neurčitých častí prejavu vôle. Zrozumiteľnosť prejavu však sama osebe neznamená aj určitosť právneho úkonu. Ak právny úkon nie je urobený slobodne, vážne, určite, zrozumiteľne a s možným predmetom plnenia, je absolútne neplatný. Absolútna neplatnosť právneho úkonu pôsobí priamo zo zákona (ex lege), a to od začiatku (ex tuc) a bez ohľadu na to, či sa tejto neplatnosti niekto dovolal. Súd prihliada na absolútnu neplatnosť právneho úkonu aj bez návrhu (ex offa). Strana sporu v takomto prípade nemusí tvrdiť a namietať neplatnosť takéhoto úkonu, lebo súd je povinný skúmať všetky dôvody absolútnej neplatnosti. Vzhľadom na prejednací zásadu prihliada súd na absolútnu neplatnosť právneho úkonu len za predpokladu, že sa o dôvode neplatnosti (napríklad z dôvodu nedostatku formy, neurčitosti úkonu, nespôsobilosti subjektu zmluvu uzavrieť, rozporu so zákonom) dozvie procesne korektným spôsobom. Znamená to, že ak konkrétny dôvod absolútnej neplatnosti v konaní nie je tvrdený a ani nijak v konaní nevyjde najavo, nie je dôvod, aby súd po takejto okolnosti z vlastnej iniciatívy pátral a nahradzoval tak v sporovom konaní zákonom predpokladanú aktivitu strán sporu. Žalovaný žalobou uplatňovanú sumu spochybňoval už v podanom odpore s tým, že mu nebol zrejmý postup výpočtu dlžnej sumy žalobcom s poukazom na spoluvlastníctvo predmetnej nehnuteľnosti v podiele 1/3, pričom predložené faktúry neboli podľa žalovaného kompletne, boli nezrozumiteľné a staršieho dátumu. Žalovaný uvedenými tvrdeniami spochybňoval určitosť zmluvy o postúpení pohľadávky v časti predmetu postupovanej pohľadávky, preto sa súd prvej inštancie dôvodne zaoberal platnosťou zmluvy o postúpení pohľadávok čo do určitosti predmetu postúpenia.

22. Žalobca v konaní súdu predložil dve zmluvy o postúpení pohľadávok, a to prvú bezodplatnú na postúpenie pohľadávky v sume 13.825,- eur s osvedčenými podpismi postupcov zo dňa 15.03.2019

a druhú odpltnú za 1,- euro na postúpenie pohľadávky v sume 14.175,- eur zo dňa 16.05.2019 s tým, že jej neoddeliteľnou súčasťou bude podrobne vyčíslená špecifikácia. Žalobca uplatňovaný nárok odvodzoval od zmluvy uzavretej dňa 16.05.2019. Zo žurnalizácie súdneho spisu nevyplýva, že by žalobcom tvrdená príloha z č.l. 18 bola neoddeliteľnou súčasťou uvedenej zmluvy, pričom na uvedenom liste je sumarizácia platieb za obdobie od 05/2017 do 05/2019 v sume 3.976,47 eur, avšak zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 16.05.2019 mala byť postupovaná pohľadávka za obdobie 09/2012 do 16.05.2019 v sume 14.175,- eur. Vzhľadom na uvedený rozpor záver súdu prvej inštancie o tom, že príloha, na ktorú odkazuje zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 16.05.2019, nebola súdu predložená, bol podľa odvolacieho súdu správny. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí správne uzavrel, že pohľadávka, ktorá mala byť predmetom postúpenia, nebola v zmluve vymedzená dostatočne určitým spôsobom, čoho dôsledkom bol záver súdu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok. V zmluve o postúpení pohľadávok definovaný dlh ako vyčíslenie za spotrebu elektriny, plynu, vody, smetí, daní z nehnuteľností za obdobie od septembra 2012 do 16.05.2019 vo výške 175,- eur mesačne, t.j. celkovo 14.175,- eur nemožno nijak v jednotlivých nárokoch matematicky overiť a odkaz na dohodu postupcov s tretími osobami je pre prejednávanú vec irelevantný. Zo slovnej formulácie určenia pohľadávky vyplýva, že táto plynie z viacerých nárokov, avšak tie nie sú určené jasne (napr. odkazom na zmluvu, faktúru, predpis, vyúčtovanie, platobný výmer,...), sú len označené jednoslovnými popismi (elektrina, plyn, voda, smetí, daň z nehnuteľnosti) a súhrnnou sumou za 175,- eur mesiac. V tomto prípade sa nejednalo o prehnané formalistické požiadavky zo strany súdu prvej inštancie na formuláciu predmetu postupovanej pohľadávky. Súd prvej inštancie nemal preto inú možnosť, ako posúdiť predmetnú zmluvu ako absolútne neplatnú pre neurčitosť postupovanej pohľadávky, nakoľko z formulácie tak, ako bola uvedená v predloženej zmluve, nebolo žiadnym spôsobom možné preskúmať správnosť uplatňovanej sumy. Z dôvodu neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky nedošlo k zmene v osobe veriteľa, žalobca platne nenadobudol uplatňovanú pohľadávku, preto záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore bol správny.

23. Tvrdenie žalobcu, že súd nemal pristúpiť k výkladu prejavu vôle zmluvných strán a nemal posudzovať ich úkon ako príkaznú zmluvu, nebolo správne. Práve v záujme zachovania platnosti právnych úkonov ustanovenie § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka predpokladá, že o obsahu právneho úkonu môže vzniknúť pochybnosť z hľadiska jeho určitosti alebo zrozumiteľnosti a pre taký prípad formuluje výkladové pravidlá, ktoré ukladajú súdu, aby tieto pochybnosti odstránil výkladom založeným na tom, že okrem jazykového vyjadrenia právneho úkonu vyjadreného slovne (nie teda konkludentne podľa § 35 ods. 3 Občianskeho zákonníka), podrobí skúmaniu i vôľu (úmysel) konajúcich osôb. Jazykové vyjadrenie právneho úkonu zachytené v zmluve, musí byť preto najprv vykladané prostriedkami gramatickými (z hľadiska možného významu jednotlivých použitých pojmov), logickými (z hľadiska nadväznosti použitých pojmov), či systematickými (z hľadiska zaradenia pojmov v štruktúre celého právneho úkonu). Okrem toho súd na základe vykonaného dokazovania posúdi, aká bola skutočná vôľa strán v čase uzatvárania zmluvy. Podmienkou pre to, aby mohol prihliadnuť k vôli účastníkov (zmluvných strán) je, aby nebola v rozpore s tým, čo vyplýva z jazykového vyjadrenia úkonu. Výkladom tak možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním prejav vôle dopĺňovať. Takto musí súd postupovať aj v prípadoch, ak interpretujú účastníci (zmluvné strany) vo svojich prednesoch alebo výpovediach v priebehu konania zmluvné dojednanie odlišným spôsobom. Takáto situácia neznamená, že právny úkon vyložiť nemožno, lebo záujmy a postoje účastníkov (zmluvných strán) v priebehu súdneho konania už nemusia zodpovedať ich pôvodnej vôli, ktorú prejavili pri právnom úkone. Interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže byť považovaná za nahradenie, prípadne zmenu už urobených prejavov vôle, keďže použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje iba k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného slovami, ktorý urobili účastníci (zmluvné strany) o vzájomnej dohode, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v čase ich zmluvného dojednania (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. júla 2012, sp. zn. 3 Cdo 81/2011).

24. Súd prvej inštancie s prihliadnutím na výpovede svedkov J. a K. C., z ktorých vyplynulo, že žalovaný má dlžoby voči nim s tým, že pokiaľ tieto peniaze od žalovaného vymôže žalobca, dá im ich, ako aj s poukazom na ustanovenie čl. II bod 2 zmluvy o postúpení pohľadávok, v ktorej sa žalobca zaviazal, že ihneď po tom, ako vymôže dlžnú sumu od žalovaného, celú vymoženú sumu vráti J. a K. C., v súlade s § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka posúdil, že skutočná vôľa strán v čase uzatvárania zmluvy bola uzavrieť zmluvu, ktorá nesie niektoré zo znakov príkaznej zmluvy, avšak predmetnou zmluvou malo dôjsť k zmene v osobe veriteľa, ktorý vymôže pohľadávku pre postupcov. S poukazom na skutočnosť,

že zmluvou malo dôjsť k zmene v osobe veriteľa, nemohla byť uzavretá zmluva o postúpení pohľadávky posúdená ani ako platne uzavretá príkazná zmluva.

25. Záver súdu prvej inštancie o tom, že v predmetnom spore nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z postupcov na žalobcu a preto žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný bol správny a má oporu vo vykonanom dokazovaní. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdil.

26. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

27. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).